Iadul

– Imi pare rău, Mlatlalmal, spuse purtătorul de cuvânt al Supremului Juriu. Imi pare rău că tocmai eu trebuie să-ţi comunic sentinţa: Mlatlalmal, Iadul te aşteaptă!

Entitatea gazoasă de tip masculin Mlatlalmal se lungi ca un fuior, îşi schimbă culoarea din bleu pal în roşu carmin - nu fără a rătăci prin numeroase culori şi nuanţe intermediare

– se încolăci, se contorsionă, se înnodă de trei-patru ori, şi sfârşi prin a se spirala în jurul celuilalt, care optase pentru modelul romboedru cenuşiu - cel preferat, de altfel, de majoritatea membrilor Supremului Juriu.

– în amintirea prieteniei noastre din a treia existenţă, nu voi menţiona în nici un raport această agresiune gravă, susură - solemn! - purtătorul de cuvânt, în timp ce vârfurile romboedrului i se metamorfozau în excrescenţe tubulare, bântuite de curenţi purpurii.

– N-am vrut să te înfurii, se scuză Mlatlalmal, retrăgându-se şi adunându-şi buclele într-un glob argintiu. Darnu m-am putut stăpâni. Iadul e o pedeapsă prea grea! Tu mă cunoşti doar, Aglorbalal. în nici o existenţă n-am căzut în păcatul agresivităţii în aşa hal încât să merit Iadul, doartu ştii asta foarte bine!

– Nu contează ce ştiu eu, răspunse sec Aglorbalal, recăpătându-şi indiferenţa cenuşie. Contează numai cele ştiute şi hotărâte de Juriul Suprem. Supremul Juriu *nu* greşeşte niciodată, de aceea sentinţele sale *nu* sunt discutabile! Ca unul ce ţi-a fost odată prieten, te sfătuiesc să renunţi la argintiul nevinovăţiei şi să porneşti - chiar acum! - pe calea ispăşirii!

Mlatlalmal şuieră ascuţit, a pagubă şi a resemnare, şi, deşirându-se într-o şuviţă neagră, şovăitoare, se strecură, de bună voie, prin orificiul tip sfincter al Incintei-cu-formă-bine-definită-şi-volum-la-limita-inferioară-a-necesităţii. în urmă-i, incinta îşi blocă calea de acces, încorsetându-l. Invadat de panică, încercă iarăşi şi iarăşi - dar fără succes

– să se dilate, până când se simţi doborât de oboseală. Apoi, colac peste pupăză, închisoarea prinse a se contracta, şi entitatea gazoasă de tip masculin Mlatlalmal fu comprimată în aşa hal, încât îşi pierdu toate facultăţile de percepţie.

Când îşi reveni, avea formă impusă şi un volum aparent nemodificabil - „Mă simt preponderent solid, fir-ar să fie!" - şi

era captiv în bezna unei cavităţi închise, inundate, aparţinând unei alte entităţi preponderent solide, una de dimensiuni impresionante! Se agită îndelung, nedorind decât să evadeze. Dar nu reuşi decât atunci când entitatea închisoare, bănuită a fi de tip feminin, se alătură luptei lui, căci devenise ciudat de nerăbdătoare să-l expulzeze.

Mlatlalmal se pomeni pe neaşteptate într-o lume stranie, în care câteva entităţi preponderent solide, cu dimensiuni comparabile cu cele ale cărei de care tocmai se desprinsese, se agitau dizgraţios, în timp ce altele - evident nespiritualizate - zăceau imobile, dar ameninţător solide şi periculos colţuroase. „Nu sunt destul de agresiv ca să mă descurcîn Iadul ăsta!"îşi spuse, clocotind de revoltă, şi vru să-şi urle gândul, dar nu reuşi să emită decât un orăcăit strident, prelungit.

– E băiat! Al treilea, nu, doamnă Brown? spuse una din entităţile preponderent solide, prinzându-l cu două apendice lungi. Deşi iniţial dezagreabil, contactul avu darul să-l liniştească, revărsând asupra-i deplina uitare, atât a celor şase existenţe precedente, cât şi a actualului său statut de condamnat la o viaţă în Iad - cea mai grea pedeapsă imaginabilă!